

MANUEL MUÑOZ

Pel ressò que ha tingut a les televisions i els diaris madrilenys, amb una grandíssima influència a tot l'estat, País Valencià inclòs, es diria que la crisi del PP a Madrid és molt més important que la que patix l'organització valenciana d'aquest partit. Al meu avís és justament el contrari. I fins i tot a Madrid, en el moment d'escriure aquestes ratlles, s'acaba de produir una marxa enrere de l'ofensiva d'Alberto Ruiz-Gallardón contra les pretensions d'Esperanza Aguirre d'ocupar la presidència del partit. Mentrestant, al País Valencià, la brevíssima pau aparent prèvia al quinzè congrés del PP a Madrid es va evaporar a favor de la tornada a la guerra oberta quan quedà clar que l'exministre i portaveu al Congrés dels Diputats, Eduardo Zaplana, no sols no millorava posicions en el si de l'organització, sinó que quedava relativament aïllat en la nova direcció popular, tot i que hi continua perquè és membre nat com a portaveu.

No és que el cas de Madrid siga gens menyspreable. De fet, Ruiz-Gallardón és un dels personatges que estan decidits a figurar en la primera filera del futur immediat del partit. I a Madrid, durant el congrés, no faltaven les veus que apuntaven la possibilitat que acabe succeint Mariano Rajoy com a president del PP i candidat a ser-ho del Govern si és que aquest, com sembla previsible, repeteix el camí de Joaquín Almunia; i lamentablement aquesta referència, a hores d'ara excessivament repetida pertot arreu. Però al País Valencià es juga un dur partit pel poder quan Zaplana sembla en decadència i necessita mantenir, siga com siga, algun suport territorial si vol continuar sent important en el partit —més o menys centrat— de la dreta espanyola.

De Madrid a l'inforn

El de Cartagena va cometre un gran error —que la història recent ja s'ha encarregat de fer palès— en marxar a Madrid i deixar la presidència de la Generalitat. Enlluernat pel poder de la capital del regne i empès pel seu escàs interès

“El Partit Popular tendeix a caminar per la senda tenebrosa de la divisió interna. I sembla que aquesta no desapareixerà abans dels propers comicis autonòmics”

pel País Valencià, Zaplana sempre considerarà la presidència del Govern autonòmic, que va ocupar durant set anys, un simple esglaó en el camí de l'autèntic poder, que és —al seu avís— el d'Espanya. Però les eleccions del 14-M foren per a ell com les dotze campanades per a la Ventafocs, i la carrossa del Ministeri va esdevenir carabassa quan un José María Aznar sol i de dol va lliurar les claus de la Moncloa a un José Luis Rodríguez Zapatero sorprès de la victòria que li havia aconseguit un PP perdut en el desgavell després de l'atemptat de l'11-M.

Però si Zaplana potser no ha deixat de penedir-se de la seua errada decisió d'abandonar l'autèntic poder valencià —per la qual cosa encara intenta mantenir-ne alguna quota—, el seu successor, designat per ell, Francesc Camps, ha lluitat des del seu primer moment a la Presidència de la Generalitat per dos objectius bàsics: diferenciar la seua època de la de l'excalcalde de Benidorm i assolir el control real de l'organització del PP valencià.

El primer objectiu el portà a impulsar la famosa Declaració d'Ares del Mestre, en defensa de la llengua autòctona i una política de gestos per separar-se de la imatge de Zaplana. Aquesta línia durà poc, gràcies —segons fonts del PP— al fet que Zaplana s'encarregà d'advertir Aznar del suposat catalanisme i nacionalisme radical de Camps i els seus amics. Així, el camí de defensa de la cultura pròpia ha acabat sent erràtic i fins i tot,

en els últims temps, amb trets molt acusats d'intens blaverisme.

La guerra pel poder intern

Tanmateix, Camps no ha renunciat al segon objectiu, que sap vital per evitar desagradables sorpreses en el seu camí polític. Així, i malgrat la seua excessiva prudència, no ha deixat de fer créixer la seua influència orgànica, amb la força que dona la firma al *Diari Oficial de la Generalitat*, tot i que Zaplana no haja deixat d'emprar a fons la seua innegable capacitat de lideratge i d'idear les argücies més diverses.

El resultat, a hores d'ara, a un mes del congrés regional que està previst celebrar a Castelló, és que Camps controla còmodament l'organització provincial de Castelló, ja que Fabra decidí donar-li suport des del primer moment, i la de València. La lluita, doncs, es manté viva a Alacant. I un símptoma de la cruessa dels combats fou la declaració pública dels tres alcaldes (Alacant, Crevillent i Torrevella), amb el delegat del Consell a Elx, que en un gest sense precedents en la recent història democràtica, acusaren el seu company de partit José Joaquín Ripoll, president de la Diputació d'Alacant i secretari general del PP valencià, d'utilitzar el pressupost amb finalitat sectària: protegir els alcaldes favorables a Zaplana i perjudicar els fidels a Camps. Els rebels anunciaren l'obertura de seus paral·leles a les oficials del partit, proposta gravíssima des del punt de vista organitzatiu, que a la fi van retirar.

Aquest suposat gest de bona voluntat, però, no va aconseguir estovar la part contrària, al front de la qual figura el president provincial del PP a Alacant i de les Corts Valencianes, Julio de España. Lluny d'oferir pau i concòrdia, la reunió de la direcció provincial de dijous passat, amb la manifesta absència de tots els rebels, decidí remetre informe amb les seues suposades faltes al comitè de disciplina del PP, que presideix el diputat per Alacant Federico Trillo. El gest té importància pel que comporta de

valencià

La guerra oberta al si del PP valencià no s'atura. Francesc Camps, però, cada dia sembla comptar amb més suports, cosa per la qual el futur polític d'Eduardo Zaplana queda en l'aire. Potser ara està ben penedit d'haver abandonat el País Valencià.

declaració de continuar la guerra, però no –sospite– pel que fa a les possibles conseqüències disciplinàries per als rebels. L'exministre de Defensa aprofità l'assistència als actes del Nou d'Octubre, marcats pel llançament de pessetes de l'anticatalanista Juan García Sentandreu i la seua *troupe* en la processó cívica i l'insípid discurs de Camps, per aclarir que no troba greus les presumptes faltes dels presumptes culpables.

El futur imperfet

Així les coses, el panorama al País Valencià és d'un Partit Popular capficat en una dura batalla interna que, malgrat tot, governa amb una comodíssima majoria absoluta, i no ha deixat de guanyar les dues darreres convocatòries electorals, tot i la certa recuperació que tingué el partit socialista amb ocasió de les generals. És veritat que una de les claus de l'hegemonia del PP està en l'èxit de l'estratègia de destrucció d'Unió Valenciana, que culminà amb la incorporació de Josep Maria Chiquillo com a candidat al Senat –ara senador– en les darre-

res generals i la no-presentació d'UV com a sigla diferent. El partit que fundà Vicent González Lizondo es pot considerar a hores d'ara amortitzat, i sembla difícil que els exercicis de resurrecció de l'anticatalanisme més pur i ultradretà que fa Juan García Sentandreu –multitudinària paella de Velarte a Madrid inclosa– aconseguen posar en peu una alternativa política que obtinga en les eleccions autonòmiques de 2007 el 5% dels vots necessari per accedir a les Corts Valencianes. Malgrat això, és veritat que la presència d'un partit hereu d'Unió Valenciana, especialment si recull una certa participació electoral sense arribar al 5%, sols pot perjudicar el PP, que ha de jugar-s'ho tot a l'única carta de la majoria absoluta.

També s'ha de tenir en compte que el Partit Socialista del País Valencià, tot i no portar una marxa política brillant com a alternativa, viu un temps d'exemplar pau interna. Les dures batalles dels temps de Romero, Ciscar i Asunción semblen molt llunyanes en la memòria política. La bassa d'oli que és ara el

PSPV contrasta amb la gàbia de grills en què ha esdevingut el PP. I sols això hauria de marcar una tendència electoral que podria determinar que s'acabés produint un canvi en les eleccions de 2007 perquè el pròxim Govern de la Generalitat estiga presidit per Joan Ignasi Pla.

És clar que, en aquest panorama, serà molt important que Esquerra Unida del País Valencià, amb una tendència descendent en les darreres convocatòries, pugui mantenir la seua presència al Parlament autonòmic. La possibilitat d'un acord electoral amb el Bloc Nacionalista Valencià, que continua sense passar la barrera del 5%, tot i haver-s'hi aproximat molt en les dues darreres convocatòries autonòmiques, sembla ben vista per les bases d'ambdues formacions.

Siga com siga, l'element principal d'aquest mosaic polític és la tendència del PP valencià a caminar per la senda tenebrosa de la divisió interna. I sembla segur que aquesta no desapareixerà abans de les properes eleccions autonòmiques.

Manuel Munoz és periodista